

Pesem od potresa v Ljubljani.*)

1.

Tisoč, osemsto pet
In devetdeset piše se let,
Ko tresel se je svet. —
O velikinoči — o polnoči —
Dost' ljudij se prebudi.
Hitro gori vstajajo
In urno luč napravljajo:
„Bog nas var' nocoj to noč,
Prišla je nebeška moč!“

2.

Vsi hribi in doline,
Gozdi in planine,
In tud' mesta in vasi —
Potres, potres — o polnoči!
Ljubljana se je zazibala,
Kakor da b' na morju stala.
Oh, Ljubljanci so zavpili:
„Večni Bog čez nas se usmili!“

3.

V Ljubljani fantje in dekliči
In gospodje ino b'riči
Vpili so na glas:
„Bog se usmili nas!“
V Ljubljani je bil res velik strah,
Po celem mest' je neslo prah.
Stolpi so se nagibáli,
Dimniki pa dol padáli.
Oh, Ljubljanci so pa vpili:
„Kam se bomo zdaj umaknili?“

4.

V Ljubljani so otroci vpili:
„Kam nas boste umaknili?
Tukaj not ni za obstati?
Nujte nas drugam kam dejati!“
Star'ši hitro so vstajali,
Otroke svoje so pobrali:
„Kam pa vendar hoč' mo iti,
Ker pred Bogom se ni skriti.“

5.

„Pojd' mo vendar ven na polje,
Morda bo od zunaj bolje;
Če Ljubljana se zdrobí,
Bomo ostali še živí.“ —
Kako bolniki so v špitalu vpili:
„Boste kam drugam nas premaknili?
Tukaj ni več za obstati,
Nujte kam drugam nas dejati!“
„„Ne bomo vas drugam devali,
Tukaj not' boste ostali,
Bog se bo že usmilil vas¹⁾,
Da bo nehal spet potres.““

6.

Ljubljanski grad se je tako tresel,
Kakor da b' ga veter nesel.
Al' restantje so vpili,
(Pa tud' norci so tulili):
„Oh, odprite nam,
Da se umaknemo kam drugam!“
„„Ne bomo ne vam vrat odprli,

*) Ta prav narodna pesem nam je došla po dobroti našega sotrudnika in dobrega prijatelja gospoda I. Št. Zložil jo je Martin Koler, cerkvenik pri podružnici sv. Martina v župniji zagraški na Dolenjskem, star 62 let. S tem, da jo objavljamo, nečemo vzbujati potresnih strahov, ki nimajo nikakega povoda. Zakaj, kolikor se dá soditi po prirodnih pojavih, ne bo se kmalu ponavljal potres v naših krajih, v katerih se je zemlja polagoma, pa tudi stanovitno pomirila. Le narodnega duha in mišljenja ljudstva hočemo kazati, zaradi česar nam noben pameten človek ne more zameriti. — Uredn

¹⁾ Ta rima je po tukajšnji govorici pravilna — za knjigo seveda ni.